

ಎಂದು ಗಂಟು ಬಿದ್ದ. ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ರೋಮಾಂಚನವಾಯ್ತು. ಇನ್ನೆಲ್ಲಿ ಸಿಗುತ್ತೆ ಇಂಥ ಯೋಗ ಬನ್ನೇ ಎಂದು ಕರೆದಳು. ಆಗಲೇ ಆತ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಪಠಿಸತೊಡಗಿದ್ದ. ಗಂಡ-ಹೆಂಡತಿ, ಮಕ್ಕಳು, ಅಜ್ಜ-ಅಜ್ಜಿ, ಅಮ್ಮಮ್ಮ ಎಲ್ಲರ ಹೆಸರಲ್ಲೂ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿಸಿದ್ದಾಯ್ತು. ಅವನು ಅಚಾನಕ್ ಬದು ಬ್ರೂಹ್ಮಣರಿಗೆ ಭೋಜನ ಹಾಕಿಸುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ನಮ್ಮ ಪರವಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ! ನನಗೆ ಇವನ ಹುಟ್ಟು ಅರ್ಥವಾಯ್ತು. ಇಲ್ಲಾ ಎಂದು. ಮೂವರಿಗೆ ಎಂದ. ಕೊನೆಗೆ ಇಬ್ಬರಿಗೆ ಊಟಹಾಕಿಸುವುದಾಗಿ ವಾಗ್ದಾನ ಪಡೆದ. ಅವನು ಪೂಜೆಗೆ ಬೇರೆ, ಬ್ರೂಹ್ಮಣರ ಊಟಕ್ಕೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಹಣ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಗಂಟುಬಿದ್ದ. ಇದು ಮೋಸವೆಂದು ಯಾರಿಗೂ ಅರ್ಥವಾಗುವಂಥದ್ದು. ನಮ್ಮ ತೀರ್ಥಕ್ಷೇತ್ರಗಳು ವಾಕರಿಗೆ ತರಿಸುವುದು ಇಂಥವರ ನಡೆಗಳಿಂದ ಎಂದೆನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಅದು ಅವರ ವೃತ್ತಿ. ಹೊಟ್ಟೆಪಾಡು.

ರಾತ್ರಿ ಊಟಮಾಡಿ ಗಂಗಾನದಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಲು ಇಳಿಬಿಟ್ಟು ಕುಳಿತ ಅನುಭವವನ್ನೂ ಹೇಳಲೇಬೇಕು. ಸನಿಹದಲ್ಲಿ ಗಂಗಾನದಿಯಿದೆ. ಸಂಜೆ ನೋಡಿದ ಗಿಜಿಗುಡುವ ಗಂಗೆಯಲ್ಲ. ನಿರ್ಮಲವಾಗಿ ಹರಿಯುವ ಪ್ರಶಾಂತ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಬಂದರೆ ಆಗುವ ಅನುಭವವೇ ಬೇರೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಪೇಜಾವರ ಮಠದ ಮ್ಯಾನೇಜರ್ ಹೇಳಿದ್ದರು. ಅಂತೆಯೇ ಊಟಮುಗಿಸಿ ಕಾಲಾಡಿಸಲೆಂಬಂತೆ ಗಂಗಾ ತೀರಕ್ಕೆ ನಡೆದವು. ಅದೊಂದು ಅಪೂರ್ವ ಅನುಭವ.

ಅದು ಬಿರುಬೇಸಿಗೆಯ ಹುಣ್ಣಿಮೆಯ ರಾತ್ರಿ. ಸೂರ್ಯನ ಶಾಖಕ್ಕೆ ಬಸವಳಿದ ಇಡೀ ಪರಿಸರ ಸಂಜೆಯ ತಂಗಾಳಿಯ ನಿನಾದಕ್ಕೆ ತಲೆದೂಗುವಂತಿತ್ತು. ಸೆಪೆಗೆ ಒಳಗೇ ಅವಿತ್ತಿದ್ದ ಜನ, ಜಾನುವಾರು ಆ ಚಂದ್ರನ ಬಿಂಬದೊಡನೆ ಬೀಸುವ ತಂಗಾಳಿಗೆ ಪುಳಕಗೊಂಡು ಹೊರಬಂದು ತಣ್ಣೆಳಲ ತಂಪಿನಲಿ ಮೈಯೊಡ್ಡಿ ನಾನಾ ಭಂಗಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಲಗಿ ಮುಷಿಪಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಎದುರಿಗೆ ಜುಳು ಜುಳು ಹರಿವ ಗಂಗಾನದಿ. ಶುದ್ಧ ಸ್ವಟಿಕ ಸದೃಶ ನೀರು- ಇದು ಹಿಮಾಲಯದಿಂದ ಹರಿದು ಬರುವ ನಿಜ ಗಂಗೆ ಎನಿಸಿತು. ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೂ ಮಹಾಭಾರತದಲ್ಲಿ ಗಂಗೆಯ ಕಥೆ ಕೇಳಿದ್ದು ಅದೆಷ್ಟು ಬಾರಿ! ಹಲವರಿಗೆ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಗಂಗೆ ಕಾಡದೇ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಹಸ್ರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಕಾಂತರ ಜನರ ಭಕ್ತಿ ಭಾವನೆಗಳ ಮೊತ್ತವಾಗಿ ಗಂಗೆ ಹರಿಯುತ್ತಿದ್ದಾಳೆಲ್ಲ! ಇಲ್ಲಿ ಹರಿದ್ವಾರದಲ್ಲಿ ಗಂಗೆ ಮಲಿನಗೊಂಡಿರದ ಕನ್ಯಾಮಣಿ. ಗಂಗೆಯ ದಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಜುಳುಜುಳು ಹರಿಯುವ ನೀರನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ಏನೋ ಒಂದು ಪುಳಕ. ಮಾತೆ ಎಂಬ ಭಾವುಕತೆ. ಸಂಜೆ ಗಂಗಾ ತಟದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಾಗ ಮನಸ್ಸು ತುಂಬಿಬಂದಿತು. ಯಾವತ್ತೂ ಅನುಭವಿಸಿರದ ಸಂಭ್ರಮ ಮನದೊಳಗೆ. ಮಕ್ಕಳು ಸೆಲ್ಲಿಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಹೋಗಿದ್ದರೆ ನಾನೋ ಮನಸ್ಸಲ್ಲಿ ಹೇಳಲಾರದ ಮುಷಿ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ.